

Joscelyn Godwin

ΑΛΛΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΛΟΥΣ! Η ΥΠΕΡ-ΠΟΛΙΚΗ ΠΥΛΗ ΤΗΣ ΥΠΕΡΒΑΣΗΣ

Η αυθεντική θεωρία της Κούφιας Γης, υποστηρίζει –μεταξύ άλλων– ότι στον Βόρειο και στον Νότιο Πόλο υπάρχουν δύο τεράστια ανοίγματα, τρύπες, που οδηγούν στο εσωτερικό της Γης, όπου υπάρχουν βιώσιμοι εσωτερικοί ήπειροι και ένας μικρός εσωτερικός ήλιος. Στην νεότερη εποχή, εισηγητής της θεωρίας ήταν ο Τζων Κληβς Συμς, κατά τον 19^ο αιώνα.

Το 1909, μέσα στην αναμονή για την τελική έκβαση της εξερευνητικής αποστολής στον Βόρειο Πόλο, ο Γουίλιαμ Ριντ (William Reed) εξέδωσε το βιβλίο *The Phantom of the Poles* (Το Φάντασμα των Πόλων, 1909). Αποκαλούσε τους Πόλους «φάντασμα» με την έννοια πως δεν υπήρχαν σαν σημεία πάνω στην επιφάνεια της Γης, όπως πιστευόταν γενικά, αλλά μονάχα σαν τόποι στο διάστημα. Από την εποχή του Συμς, η Αρκτική εξερεύνηση είχε προσδεύσει σημαντικά, και ο Ριντ έπρεπε να τοποθετήσει το χείλος των ανοιγμάτων του πολύ πιο μακριά στον Βορρά και στον Νότο και να μειώσει σημαντικά το πλάτος τους σε μερικές εκατοντάδες μίλια. Όπως και να 'χει, πίστευε πως όλοι οι πρόσφατοι εξερευνητές των Πόλων είχαν προχωρήσει σε κάποια απόσταση γύρω από το άνοιγμα ή ακόμα και μέσα στο άνοιγμα (που είναι τόσο μεγάλο που δεν αντιλαμβάνεσαι ότι εισχωρείς στο εσωτερικό).

Η θεωρία του Ριντ περιείχε μια κεντρική εσωτερική φωτιά αλλά καθόλου επάλληλες σφαίρες (όπως του Συμς), ο Αρκτικός ωκεανός συνεχίζει γύρω από το άνοιγμα και κυλά σ' έναν εσωτερικό κόσμο με στεριές και θάλασσες. Εξοπλισμένος με το σχήμα αυτό, είχε την δυνατότητα να βρίσκει ευφύεστατες απαντήσεις στους προβληματισμούς που

τέθηκαν από τους Πολικούς εξερευνητές και τους θεωρητικούς :

- 1) Γιατί η Γη είναι πεπλατυσμένη στους Πόλους; (Επειδή προφανώς τα ανοίγματα που υπάρχουν, την έχουν κόψει).
- 2) Γιατί δεν είχε κατορθώσει κανένας να φτάσει ποτέ στους Πόλους; (Επειδή προφανώς δεν υπάρχουν Πόλοι)
- 3) Γιατί τον χειμώνα ο ήλιος δεν φαίνεται στα απώτατα σημεία των Πόλων, στο Νότο και στο Βορρά; (Επειδή εκεί κάποιος είναι ήδη πέρα από το χείλος των ανοιγμάτων)
- 4) Τι είναι το Βόρειο Σέλας; (Αντανάκλαση μιας υπόγειας φωτιάς)
- 5) Πού δημιουργούνται τα παγόβουνα και με ποιο τρόπο; (Καθώς το ζεστό νερό κυλάει έξω από τις τρύπες και παγώνει)
- 6) Τι προκαλεί τα παλιρροιακά κύματα; (Τεράστια παγόβουνα που βυθίζονται μέσα στον ωκεανό)
- 7) Γιατί οι μετεωρίτες πέφτουν πιο συχνά κοντά στους Πόλους και από πού έρχονται; (Από εσωτερικά ηφαιστεια)
- 8) Τι προκαλεί την μεγάλη πίεση των πάγων στον Αρκτικό Ωκεανό κατά την διάρκεια θαλασσινης ηρεμίας και ήπιου καιρού; (Παλιρροιακά κύματα από το εσωτερικό -βλ. 6.)
- 9) Γιατί υπάρχει χρωματιστό χιόνι στις αρκτικές περιοχές; (Γύρη και ηφαιστειακή σκόνη από το εσωτερικό)
- 10) Γιατί το κλίμα είναι θερμότερο κοντά στους Πόλους απ' ό,τι σε απόσταση εξακοσίων ή χιλίων μιλίων από αυτούς; (Υποθέτοντας πως η Γη είναι κούφια, το εσωτερικό της θα πρέπει να είναι θερμότερο)
- 11) Γιατί ο πάγος του Αρκτικού Ωκεανού είναι συνήθως γεμάτος με πέτρες, άμμο, χαλίκια κτλ.; (Από τις εκρήξεις ηφαιστειών κοντά στις περιοχές όπου δημιουργούνται τα παγόβουνα)
- 12) Είναι αλήθεια πως η πυξίδα αρνείται να λειτουργήσει κοντά στους Πόλους; (Ναι, γιατί δεν δείχνει τον Πόλο αλλά το χείλος του ανοιγματος) ...

Το βιβλίο του Ριντ υπερασπίζεται την θεωρία της Κούφιας Γης στον καινούριο αιώνα, και οι συγγραφείς που ακολούθησαν, όπως ο Marshall B. Gardner με το *A Journey to the Earth's Interior* (Ένα Ταξίδι στο Εσωτερικό της Γης, 1913, αναθεωρημένο το 1929) δεν πρόσθεσαν πολλά πράγματα στην κλασική της απλότητα. Αν κάποιος μπορεί να δεχτεί μια κούφια και κατοικημένη Γη στο εσωτερικό της, δεν χρειάζεται πολύ για να ενστερνιστεί την παγκόσμια συνωμοσία που προσπαθεί να

«πνίξει» την γνώση αυτήν, κλείνοντας το στόμα των εξερευνητών και παρουσιάζοντας ψεύτικες φωτογραφίες δορυφόρων. Και, πάντα υπάρχουν αναφορές για «αποσιωπημένες αποδείξεις»... Η αναφορά στις «αποσιωπημένες αποδείξεις», μάς οδηγεί σε μια από τις πιο παράξενες περιπτώσεις στην ιστορία των Πολικών ανοιγμάτων. Αρχίζει τον Οκτώβριο του 1926, όταν ο φοιτητής Αμαντέο Τζιανίνι (Amadeo Giannini) είχε μια αποκάλυψη την ώρα που περπατούσε στα δάση της Νέας Αγγλίας.

«...Ταξίδεψε στις κοσμικές φωτιές πάνω στα φτερά της υπεραισθητικής αντίληψης μιας νεκρομαντείας δίχως όρια. Η μαγεία αυτή του επέτρεψε να εισχωρήσει πέρα από τα πανάρχαια φράγματα του πορίσματος, της υπόθεσης και της θεωρίας. Παραμέρισε με περιφρόνηση τα παγωμένα φράγματα του γήινου Βόρειου Πόλου και του Νότιου Πόλου στο υποτιθέμενο τέρμα του Κόσμου. Κι εκεί, πίσω από τους Πόλους, τού αποκαλύφθηκαν τα πιο συναρπαστικά και δημιουργικά μυστικά του κόσμου. Είχαν διατηρηθεί κρυφά δια μέσου των αιώνων, φυλαγμένα για όσους, αμφιβάλλοντας και αναζητώντας πραγματικά, ανακαλύψουν τον δρόμο. Τα φυλαγμένα αυτά μυστικά, παρείχαν την γνώση των δρόμων που οδηγούν σε όλες τις περιοχές του Σύμπαντος. Για το λόγο αυτόν, είναι ξεκάθαρο πως δεν υπάρχει κανένα τέλος σ' αυτήν την Γη για μια οξυδερκή συνείδηση...»

Είναι φανερό πως ο Τζιανίνι ήταν δύστροπος και παράξενος συγγραφέας. Αλλά, αν και το πολύ παράξενο βιβλίο του, *Worlds Beyond the Poles* (Κόσμοι Πέρα από τους Πόλους), είναι ένα δυσανάγνωστο βιβλίο, ο Τζιανίνι αξίζει σίγουρα μια θέση στο μουσείο των ανθρώπων που ευτύχισαν να τους χτυπήσει την πλάτη κάποιος άγγελος, όταν ήταν ακόμα μικροί -και δυστυχώς, ένας από τους ανθρώπους αυτούς που πάγωσαν κυριολεκτικά μπροστά στην γνώση αυτήν, την ίδια στιγμή.

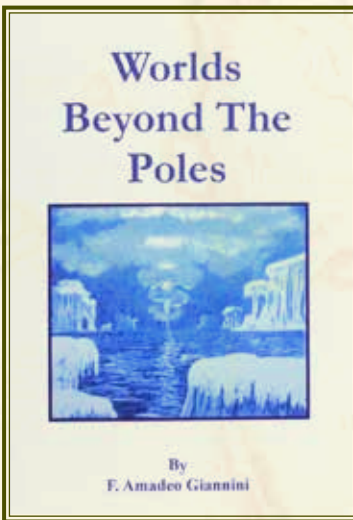
Με θαυμαστή αυτοπεποίθηση, ο νεαρός Αμαντέο πηγαιίνει με το παράξενο κοσμολογικό του όραμα σε κάποιον καθηγητή αστρονομίας, μετά στον Αρχιεπίσκοπο της Βοστώνης, και τελικά το παρουσιάζει το 1928 σ' ένα πλήθος από επιστήμονες και εκδότες της Καλιφόρνια, (τους οποίους ονομάζει στο βιβλίο του). Το 1930, παρουσιάζει μια επεξηγηματική δήλωση στους εκδότες του Επιστημονικού Τύπου της Νέας Υόρκης. Κι έτσι, σαν κάποια μετεμψύχωση του Συμς, ο Τζιανίνι ακολουθεί την μοναχική του αποστολή μέχρι το 1935, προσπαθώντας να βρει κάποιον να χρηματοδοτήσει την ανύψωση στην στρατόσφαιρα ενός μπαλονιού, ή ένα πολιτικό ταξίδι, για να αποδείξει την κοσμολογία του.

Ποια ακριβώς όμως ήταν η κοσμολογία του, την οποία εξέφραζε τόσο μερδεμένα και με αντικρουόμενα διαγράμματα (για να μην πούμε τίποτα για την πρόζα του); Ο Τζιανίνι λέει πως δεν τού την εξήγησαν αλλά του την υπέδειξαν μόνο, και πως «αν η υπόδειξη αυτή δεν βοηθήσει, ο σύγχρονος πολιτισμός δεν πρόκειται ποτέ να γνωρίσει την δομή του Σύμπαντος». Τα θεμελιώδη γεγονότα που πρέπει να γνωρίζουμε είναι τα εξής:

1) Υπάρχει τέλεια αναλογία και φυσική συνέχεια ανάμεσα σ' αυτό που γνωρίζουμε ως Γη και σ' αυτό που ονομάζουμε Ουράνο, όταν κοιτάμε ψηλά. 2) Όλα τα ουράνια σώματα εκτός από τον ήλιο, είναι στην πραγματικότητα διαστρεβλωμένες εμφανίσεις της κάτω πλευράς του ουράνιου θόλου. Οι κάτοικοι του Ουρανού (φυτά, ζώα, και άνθρωποι σαν κι εμάς) βλέπουν τα ίδια, όταν κοιτάζουν «κάτω» προς το μέρος μας. 3) Η ουράνια και η γήινη επιφάνεια είναι χωρισμένες από -ή περικλείονται σε- μια σκοτεινή στρατόσφαιρα, που είναι και η μοναδική περιοχή που θα μπορούσαν ποτέ να εξερευνηθούν τα διαστημικά μας οχήματα. 4) Οι φαινομενικές κινήσεις του ήλιου και των άλλων ουράνιων σωμάτων προκαλούνται από πολύπλοκες ρυθμικές κινήσεις της επιφάνειας της Γης, που υψώνεται και πέφτει όπως συμβαίνει με την αναπνοή ενός ζωντανού πλάσματος. 5) Για να πάμε από την γήινη επιφάνεια στην ουράνια επιφάνεια, πρέπει να συνεχίσουμε προς τον απώτατο Βορρά ή τον Νότο κι από εκεί πέρα από τα Πολικά φράγματα του πάγου και του χιονιού. Αν το κάνουμε αυτό, ένα άπειρο φυσικό πεδίο ξανοίγεται μπροστά μας για να το εξερευνησουμε...

Ο Τζιανίνι δεν φαίνεται να είχε μια κοσμολογική εικόνα που θα μπορούσε να ζωγραφιστεί ή να περιγραφεί. Ένα από τα δεισιδουλικά ζητήματα του βιβλίου του είναι η αναξιοπιστία της Οπτικής και οι διαστρεβλώσεις που προκαλούνται από τους κάθε είδους φακούς, συμπεριλαμβανομένων και αυτών των ματιών μας. Μερικές φορές φαίνεται να μιλάει για έναν επίπεδο, κούφιο κόσμο, σαν το εσω-

τερικό ενός άπειρου σάντουιτς, με τον ουράνο στην μια πλευρά και την Γη στην άλλη. Άλλες φορές, καταλαβαίνουμε καλύτερα τον κόσμο του αν τον φανταστούμε σαν έναν καμπυλωμένο κορμό που οι πόλοι του επικοινωνούν. Μετά πάλι, δημιουργεί την εικόνα μιας άπειρης πεδιάδας πάνω στην οποία βρίσκεται τοποθετημένη μια επίπεδη Γη που είναι περικυκλωμένη από «πολικό» πάγο και φράγματα χιονιού, με τον

ου-
ρανό να
απλώνεται
πέρα από αυτά.
(Ένα πράγμα που δεν
ανέφερε ποτέ, είναι η
Σχετικότητα).

Όποια κι αν ήταν η κοσμολογία του, ο Τζιανίνι ήταν πεπεισμένος πως η πρόσβαση στον ουράνιο κόσμο ήταν πλέον εφικτή στον καιρό του, μετά την ανακάλυψη του Sir George Hubert Wilkins των τόπων πέρα από τον Βόρειο Πόλο στις 12 Δεκεμβρίου 1928, και την ανακάλυψη τόπων πέρα από τον Νότιο Πόλο από τον Ναύαρχο Richard Byrd, τον Φεβρουάριο του 1947. Ο νεαρός Τζιανίνι είχε καταφέρει να πλησιάσει τον Wilkins λίγο πριν αυτός ξεκινήσει για την αποστολή του, και εξήγησε την θεωρία του στον γέρο ναυτικό. Ο Τζιανίνι του είπε: «Ξέρεις, πριν φύγω από την Αγγλία με συμβούλεψαν και μου είπαν πως αν καταφέρω να περάσω το σημείο του Πόλου, τότε "θα βρεθώ σε κάποιον άλλο πλανήτη" εξαιτίας της έλξης που προκαλεί η κίνησή του», και υποσχέθηκε πως αν ο Τζιανίνι τού έδειχνε την ρότα γι' αυτόν τον τόπο που ισχυριζόταν πως υπάρχει πέρα από τον Πόλο, τότε εκείνος θα συνέχιζε ολόισια ξεπερνώντας όλα τα εμπόδια. Ο Τζιανίνι λέει πως αυτό είχε ως αποτέλεσμα, η αποστολή του Wilkins το 1928 (σε αντίθεση με τις αποστολές του Peary, του Amundsen και των άλλων εξερευνητών που ισχυρίστηκαν πως είχαν φτάσει τους Πόλους αλλά αμέσως γύρισαν πίσω), «προχώρησε πέρα από τον Πόλο, με νότια κατεύθυνση, και ανακάλυψε πως η γη επεκτεινόταν τουλάχιστον πέντε χιλιάδες μίλια ΠΕΡΑ από το σημείο που είχε οριστεί μαθηματικά σαν το τέρμα του κόσμου...»

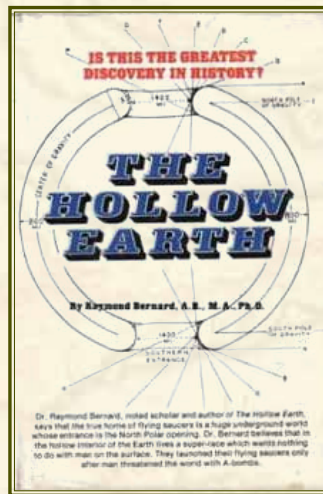
Ισάξια με την επίτευξη του Wilkins, κατά την άποψη του Τζιανίνι, ήταν η αποστολή του Ναυάρχου Richard Byrd, ο οποίος είπε από το ραδιόφωνο την ώρα που βρισκόταν στην Ανταρκτική του βάση, τον Φεβρουάριο του 1947: «Θα ήθελα να δω εκείνη την γη πέρα από τον Πόλο.

Εκείνη η περιοχή πέρα από τον Πόλο είναι το κέντρο του μεγάλου Αγνώστου». Ο Τζιανίνι ανέλυσε με μεγάλη προσοχή αυτήν την δήλωση πιστεύοντας πως το μόνο που θα μπορούσε να εννοεί ήταν την ουράνια γη, αφού δεν υπήρχε άλλη γήινη περιοχή πέρα από την Ανταρκτική. Έτσι, περιγράφει την πτήση του Byrd που άφησε εποχή: «Το αεροπλάνο του ναυάρχου, ακολούθησε μια πορεία στον ορίζοντα από το σημείο του Πόλου, ως ένα σημείο 1.700 μίλια πέρα από την Γη. Έπειτα ακολούθησε αντίστροφα την ίδια πορεία και επέστρεψε στην βάση του. Σε κανένα σημείο της πτήσης δεν "διαπέρασε" ή δεν βγήκε έξω από το επίπεδο της Γης. Κατά την πορεία του πέρα από τον Νότιο Πόλο, παρατηρήθηκαν από κάτω του περιοχές δίχως πάγους, με λίμνες και καταπράσινα βουνά και δάση. Κι ακόμη, μια σύντομη αναφορά της πτήσης σε κάποια εφημερίδα έλεγε πως ένα μέλος του ιπτάμενου πληρώματος του ναυάρχου είχε δει ένα τερατώδες ζώο με πράσινη γούνα να κινείται ανάμεσα στην βλάστηση αυτής της χώρας πέρα από τον Πόλο...» Τελικά ο Τζιανίνι καταγράφει μια ραδιοφωνική ανακοίνωση σύμφωνα με

την οποία «...στις 13 Ιανουαρίου (1956), μέλη του πληρώματος της Αμερικάνικης αποστολής κατόρθωσαν να ολοκληρώσουν μια πτήση 2.700 μιλίων από τη βάση τους στο Mc Murdo Sound, που βρίσκεται 400 μίλια δυτικά του Νότιου Πόλου, και να εισχωρήσουν σε μια προέκταση γης 2.300 μίλια πέρα από τον Πόλο». Ο ναύαρχος Byrd, με τη σειρά του, επισήμανε ότι «...η παρούσα αποστολή άνοιξε μια αχανή νέα χώρα για εξερεύνηση...»

Λοιπόν, ήταν πολύ παράξενο το βιβλίο *Worlds Beyond the Poles*, που στην ουσία υποστήριζε ότι ταξιδεύοντας πέρα από τους Πόλους θα μπορούσαμε να ταξιδέψουμε πέρα από την Γη, σε άλλους κόσμους. Μια ανέλπιστη υπέρβαση! Το βιβλίο του Τζιανίνι δεν διαφημίστηκε πολύ αλλά παρ' όλα αυτά βρέθηκε στα χέρια του θρυλικού Ray Palmer (*Amazing Stories*, pulp magazine), που τότε ήταν διευθυντής του περιοδικού *Flying Saucers*, ο οποίος έγραψε μια στοχαστική κριτική γι' αυτό, τον Δεκέμβριο του 1959. Η κριτική αυτή προσέφερε αυτό που έλειπε πάντα, από την εποχή που το «Μυστήριο Σέιβερ» (*Shaver Mystery* : Κούφια Γη, Deros, κ.ά.) καταλάγιασε ως πηγή για τα pulp περιοδικά. Με τον τρόπο αυτόν, η ανακάλυψη του Byrd μιας γης πέρα από τον Νότιο Πόλο, προστέθηκε στο ρεπερτόριο των λαϊκών μύθων. Αναφέρθηκε τουλάχιστον μια ντουζίνα φορές, από την πρώτη σελίδα ακόμη, στο θρυλικό βιβλίο που έγραψε ο Raymond Bernard, με τον τίτλο *The Hollow Earth* (Η Κούφια Γη, 1964, αναθεωρημένη έκδοση 1969), που από τότε αποτελεί το ύστατο έγγραφο της σχολής της Κούφιας Γης.

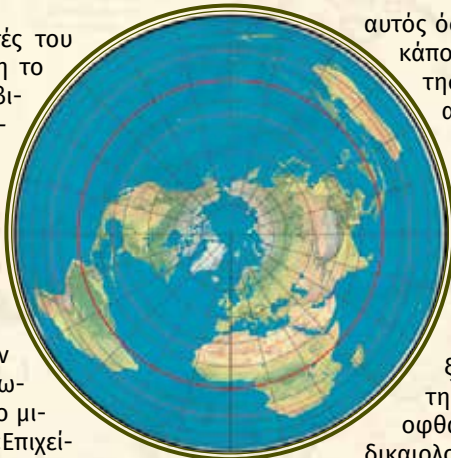
Ο Raymond Bernard (που δεν έχει καμία σχέση με τον συννυμό του Γάλλο συγγραφέα) υπήρξε ο συγγραφέας 40 και πλέον βιβλίων και φυλλαδίων που τυπώνονταν σε πολύγραφο κατά την διάρκεια της δεκαετίας του 1960 από τις εκδόσεις *Fieldcrest* στην Νέα Υόρκη (κι αργότερα από τον οίκο *Health Research* στην Καλιφόρνια). Τα περισσότερα από αυτά αφορούσαν την υγεία, το σεξ, την οργανική ζωή και το πρόβλημα της καταγωγής του Χριστιανισμού. Εξαιτίας του γεγονότος πως κάποιοι αμφισβήτησαν την ίδια την ύπαρξη του Bernard, θα πρέπει να αναφερθεί εδώ πως τελείωσε την Σχολή Εκπαίδευσης του πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης, πήρε το μάστερ του το 1930 και τον τίτλο του καθηγητή το 1932, με το όνομα Walter Siegmeister. Το 1956 μετακόμισε στο Joinville στην πολιτεία της Santa Caterina της Βραζιλίας, για να ιδρύσει μια ιδεαλιστική κοινότητα και να αποφύγει τον πυρηνικό πόλεμο που αισθανόταν πως ήταν αναπόφευκτος πριν από το 1965. Αν και ποτέ του δεν ισχυρίστηκε πως τα ανακάλυψε ο ίδιος, εκεί άκουσε σε πολλές αναφορές από φίλους του κι από ξένους, για τούνελς που οδηγούν σ' έναν υπόγειο

κόσμο, και για την έξοδο ιπτάμενων δίσκων μέσα απ' αυτά. Στην συνέχεια τοποθέτησε τον εαυτό του μαζί με τον Dickhoff, τον «Doreal», τον «Αδελφό Phillip», τον George Adamski, τον George Hunt Williamson, και την ομάδα των συγγραφέων του Ray Palmer, κι έγινε συνήγορος της θεωρίας της διαπλανητικής εισβολής, που αργότερα θα γνώριζε μεγάλη απήχηση με τα έργα του Robert Charroux και του Έριχ φον Νταϊνικεν.

Σας αναφέρω τις δραστηριότητές του Ναυάρχου Byrd σ' εκείνη την νέα γη το 1947, έτσι όπως καταγράφονται στο βιβλίο *Quest for a Continent* (Σε Αναζήτηση μιας Ηπείρου) του Walter Sullivan, του δημοσιογράφου που συνόδευσε σ' αυτήν την αποστολή τον Byrd, (αλλά και στην αποστολή του 1956) : Στις 50 ώρες που άρχισαν από τις 13 Φεβρουαρίου 1947, έγιναν δέκα πτήσεις με καθαρό αλλά παγωμένο καιρό, κατά την διάρκεια των οποίων ανακαλύφθηκαν περισσότερες άγνωστες περιοχές όσο ποτέ, μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα. Σ' αυτήν την «Επιχείρηση High-jump», ο Byrd έψαχνε την απάντηση στην ερώτηση για το αν η Ανταρκτική ήταν μία ή δύο ηπείροι. Στις 14 Φεβρουαρίου, πέταξε στον Νότιο Πόλο και πήγε 140 μίλια πέρα από αυτόν, προς την κατεύθυνση του Ινδικού Ωκεανού. Στις 15, ο Byrd αποφάσισε να προσπαθήσει για τον άλλο του στόχο, τον «Απρόσιτο Πόλο», 1.000 μίλια πέρα από όλες τις θαλάσσιες ακτές, 84 μοίρες Νότια και 65 μοίρες Ανατολικά. Πέταξε πάνω από εκείνο το σημείο και συνέχισε για 80 ή 100 μίλια μέσα στην άγνωστη ενδοχώρα πέρα από

εκεί.

...Η αποστολή του 1956 με το όνομα «Αποστολή Deep-freeze», περιελάμβανε εννέα κύριες πτήσεις στο χρονικό διάστημα από 3 μέχρι 14 Ιανουαρίου. Δεν αποκάλυψε κάποια μεγάλη ορεινή περιοχή ή περιοχές με θερμές πηγές, αλλά ένα μονότονο παγωμένο οροπέδιο σε ύψος 14.000 πόδια. Παρ' όλα αυτά, αναλογικά ένα μικρό μόνο μέρος της Ανταρκτικής ηπείρου είχε εξερευνηθεί -η έκτασή της ήταν κατά πολύ μεγαλύτερη από αυτήν των Ηνωμένων Πολιτειών- και υπήρχε ακόμα πολύς χώρος για ανεξερεύνητα βουνά.

Αυτά, για τις φήμες που θέλουν τον Byrd να έχει εισχωρήσει μέσα στην Κούφια Γη: το πιθανότερο είναι ότι η χώρα του «πέρα από τον Πόλο» δεν ήταν τίποτε άλλο από το ανεξερεύνητο κομμάτι της Ανταρκτικής ηπείρου, «πέρα» από τον Νότιο Πόλο από την οπτική γωνία της Αμερικάνικης βάσης στο Rose Ice Shelf. Πιθανότατα το λάθος (;) που ξεκίνησε από τον Τζιανίνι και επαναλήφθηκε από τον Palmer και τον Bernard, θα συνεχίζει να ευδοκίμει και στα επόμενα χρόνια... Αλλά και πάλι, ίσως κάποιος υποστηρίξει πως ο ναύαρχος Byrd δεν θα πρέπει να θεωρείται ούτε κι αυτός όσο αξιόπιστος μάρτυρας, αφού υπάρχουν κάποιες περιστασιακές ενδείξεις πως εξαπάτησε τον κόσμο με την πτήση του πάνω από τον Βόρειο Πόλο το 1926, και με την βοήθεια του Γερουσιαστή αδερφού του κατέστρεψε την καριέρα του Berndt Balchen, που ήταν ο μοναδικός άνθρωπος που γνώριζε την απάτη αυτήν...

Θα μπορούσε, άραγε, η μορφή του κόσμου που ξέρουμε, να είναι μία απάτη (ή μια αυταπάτη, ή μία οφθαλμαπάτη), κι αυτό να δικαιολογεί το μεγάλο -και «απαγορευμένο» - μυστήριο των Πόλων, που, όπως και να το κάνουμε, διαρκεί μέχρι σήμερα;

S

